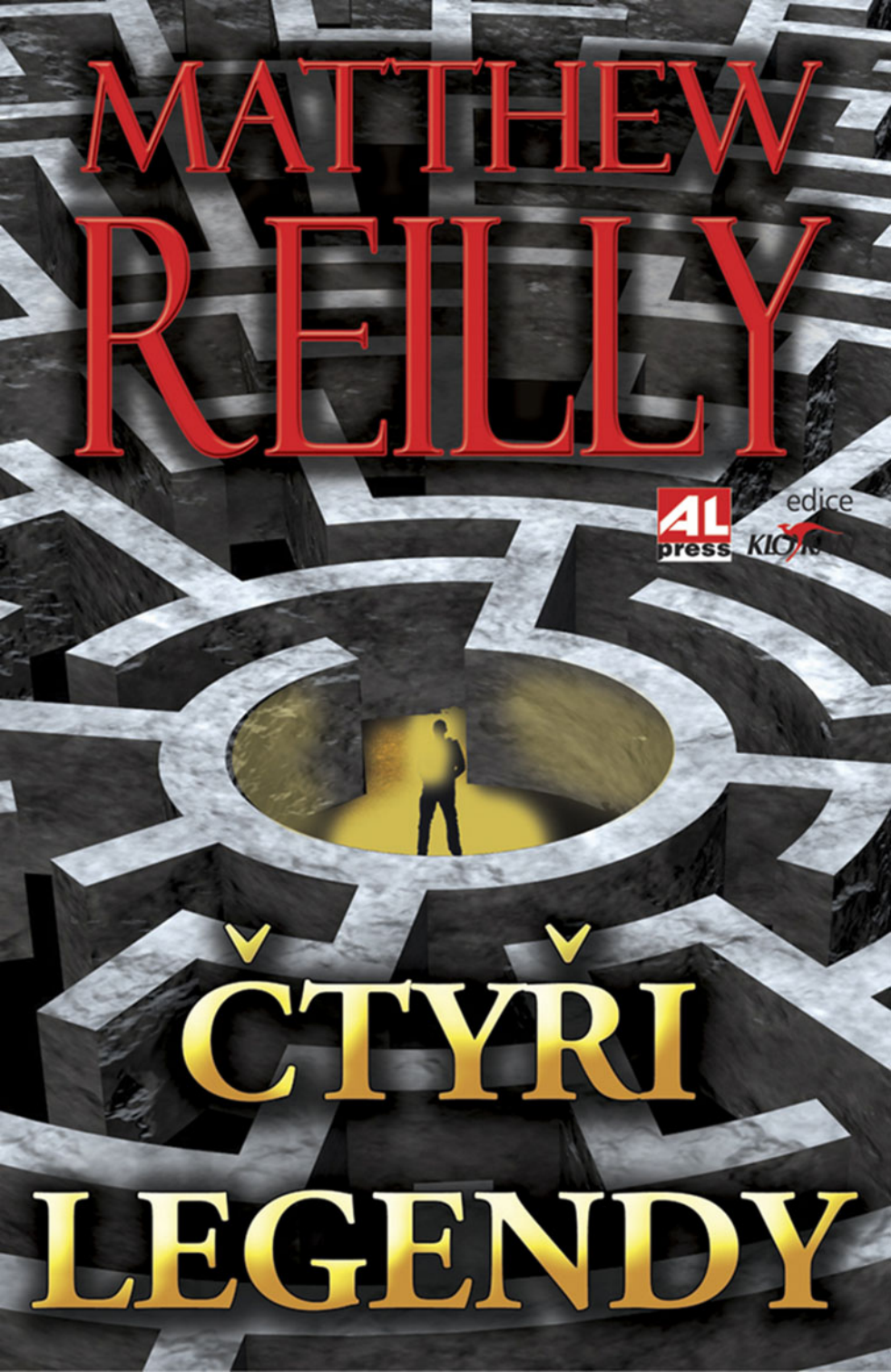

MATTHEW
REILLY

AL
press

edice

KIO

CTYRI

LEGENDY

MATTHEW
REILLY

ČTYŘI
LEGENDY

edice
 KLOKAN

Copyright © Karanadon Entertainment Pty Limited, 2016
Translation © Jan Mrlík, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je fiktivním dílem. Postavy, instituce i organizace v ní
zmíněné jsou výsledkem autorovy představivosti, a pokud jsou reálné,
je jich užito fiktivně a bez úmyslu popisovat jejich skutečnou činnost.

Z anglického originálu THE FOUR LEGENDARY KINGDOMS
vydaného nakladatelstvím Pan Macmillan Australia Pty Ltd,
1 Market Street, Sydney, New South Wales, Australia přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-481-4 (pdf)

Matthew Reilly v nakladatelství Alpress

POLÁRNÍ STANICE (2001)

ZÁKLADNA 7 (2001)

SOUBOJ (2002)

CHRÁM (2002)

STRAŠÁK (2006)

ZLATÝ KÁMEN (2006)

POSVÁTNÉ KAMENY (2008)

PÁTÝ BOJOVNÍK (2010)

STRAŠÁK A ARMÁDA ZLODĚJŮ (2012)

PEKELNÝ OSTROV (2014)

TURNAJ (2016)

*Tuto knihu věnuji
Garymu „Smokey“ Dawsonovi
a Wayneovi Dockrillovi,
opravdovým a věrným přátelům.*

Viděti to nemohu.

Optika mé doby na to není dosti dobrá.

Ale matematika jest nepopíratelná.

Nadchází to.

Bude na moudrých a vznešených mužích z budoucích generací
vybavených optikou pokročilejší povahy,
než jest ta moje, aby to vyhledali na noční obloze a podnítili zpětné volání.
Jinak jest vše ztraceno.

Sir Isaac Newton, *Chronologie starodávných království*

Nejde o velikost bojujícího psa,
nýbrž o velikost bojovnosti v psovi.

Mark Twain

PRVNÍ ÚKOL

VSTUP DO PEKLA

A stejná tříšť i zde, kočičí hřbety
na kraji té velké souvratě
leželo hnusné monstrum, zvíře z Kréty,
v dřevěné krávě býkem počaté:
když spatřil nás, jak vztekem když se hryže,
zuby se ohnal po svém pařátě. . .

Minotaurus jako když cepení.
A Mistr, v střehu, zvolal: „Uskoč stranou,
rychle, a dokud zuří, seběhni!“

Dante Alighieri, *Peklo* (v překladu Vladimíra Mikeše)

PROFIL ŠAMPIONA

Jméno: West, Jonathan James

Věk: 46

Odhad výsledku: nad 10. místem

Zastupuje: Zemi

PROFIL:

Účastník – zajatec.

Posledně přiřazený účastník těchto Her, Jonathan (Jack) West junior představuje divokou kartu, kterou nelze brát na lehkou váhu. Jde koneckonců o pátého největšího bojovníka podle starodávného proroctví. Je třeba dodat, že toto proroctví zde nemá žádný význam.

Ve Hrách se mu připisuje šance k umístění nad 10. místem.

VYJÁDŘENÍ JEHO PATRONA:

Patron tohoto šampiona neposkytl žádný podpůrný komentář.

Jack West se prudce naklonil a probudil se. Polekaně zalapal po vzduchu.

Byl sám a v naprosté tmě.

Netušil, kde je, jak se tam dostal ani jak dlouho už tam vězí.

Vzduch se zdál chladný a vlhký, jako v nějaké hluboké jeskyni. Podlahu pokrýval prach. Zády se opíral o kamennou stěnu.

Na sobě měl džínsy a tričko s dlouhým rukávem, ale žádné boty.

Bolela ho hlava. Sáhl si na ni – a s úlekem prudce ucukl.

Oholili mu vlasy...

S pronikavým zaskřípěním se otevřely rezivé železné dveře celý a dovnitř se vlilo světlo.

Ve vchodu trčela strašidelná silueta.

Obrys muže s býčí hlavou.

Minotaurus.

Nebo aspoň muž, který měl na hlavě přílbu ve tvaru býčí lebky.

Svalnatý chlapík s robustním trupem, jeho bicepsy připomínaly uzly na laně. Horní polovinu těla – vyjma býčí masky – měl nepokrytou, nosil však moderní černé taktické kalhoty armádního střihu a černé polní boty.

To se mi jenom zdá, blesklo hlavou Jackovi.

Neměl čas o tom popřemýšlet, protože „minotaurus“ se s řevem vyřítil proti němu.

V pravé ruce maskovaného muže se objevil zubatý lovecký nůž a útočník jím sekl po Jackovi.

A v něm se probudily instinkty.

Podánilo se mu napůl zvednout ze země, chytil ruku, v níž minotaurus držel nůž, zkroutil ji a odhodil útočníka stranou, přičemž sám vyskočil na nohy.

Minotaurus se na něho znovu vrhl, zápolili, přetlačovali se a cloumali sebou, až skončili na zemi, avšak minotaurus zůstal nahoře, obkročmo se posadil na Jacka a tlačil proti němu ruku s nožem.

Jack zařal zuby, sebral všechny síly a uchopil střenku nože, aby udržel v bezpečné vzdálenosti ostří, jež se mu chvělo jen několik centimetrů od hrdla.

Čepel se blížila k ohryzku a tu se Jackovi v jakémsi vzdáleném koutku mozku zrodila myšlenka, že když člověk zemře ve snu, tak se probudí. Rád by věděl, jestli k tomu dojde i teď.

Ale co když to není sen, Jacku...?

Protivník zatlačil rukou se zbraní ještě úporněji a zpoza černé býčí masky bylo slyšet, jak chroptí námahou.

Je to jen člověk! vykřiklo jeho podvědomí. Jenom člověk!

A každého člověka je možné porazit.

S novým přílivem energie přesunul Jack váhu svého těla a převrátil se opačným směrem, čímž minotaura vrhl hlavou proti kamenné stěně.

Následoval ohavný náraz. Kobkou zaznělo tupé prasknutí – to si minotaurus zlomil vaz – a maskovaný muž se zhroutil na prachem pokrytou zem, kde zůstal nehybně ležet.

Jack lapal po dechu.

To bylo ale probuzení!

Když se trošku vzpamatoval, poprvé se rozhlédl po své cele.

Dveře zůstaly pootevřené, takže dovnitř vpouštěly něco světla. Cela vyhlížela neobyčejně starobyle: stěny vystavěné z pískovce, na prastarých železných pantech zavěšené těžké dveře pokryté rzí. Jen Bůh věděl, co se nacházelo za otevřeným vchodem.

Na jedné stěně kobky našel Jack dva obrazce, hluboko vyryté do kamene:

Ten první Jack znal: šlo o starověký egyptský hieroglyf *ankh*, což znamená „život“.

Pokud šlo o druhý obrazec, připomínal vířící chobotnici se čtyřmi chapadly. Jednalo se o variantu vzácného, starodávného symbolu známého z hinduistických, buddhistických a neolitických kultur, zvaného tetragammadion, jinak řečeno svastika.

Jak si ho Jack prohlížel, vtírala se mu myšlenka, že tento symbol viděl ještě docela nedávno, ale nemohl si vzpomenout, kde to bylo.

Zamrkal a pokoušel se prchavou vzpomínku vybavit. K ničemu to nevedlo, stále ještě zůstával příliš otřesený.

Raději se pokusil vzpomenout, kde byl naposled, než pozbyl vědomí, aby se pak probudil tady.

Pine Gap, napadlo ho.

Přísně utajená základna ztracená hluboko v australské poušti.

Odletěl tam na schůzku na vysoké úrovni.

Něco o radioteleskopu SKA...

Vzpomínal si, že na základnu poblíž odlehlého města Alice Springs dorazil s Lily, Albym a psy, a ozbrojení strážníci ho propustili dovnitř.

Před laboratorní budovou observatoře v Pine Gap se potkal s urostlým brýlatým generálem Erikem Abrahamsonem, žoviálním, ale zároveň velice chytrým mužem, který nastoupil na místo Jackova dlouholetého šéfa a přítele, generála Petera Cosgrovea, jehož povýšili do významnější funkce.

Potřásli si rukama a Abrahamson mu představil přísně se tvářícího generála Conora Bearda, muže, který měl brzy vystřídat *jeho* na pozici Jackova nadřízeného. Díky hrnatým rysům obličeje a úpravně zastřiženému zrzavému plnovousu měl Beard od počátku vojenské kariéry celkem předvídatelný volací znak a všichni ho znali pod jménem *Rudovous*.

„Těší mě, že ses na tu schůzku tak přiměřeně oblékl, Jacku,“ poznamenal suše Abrahamson.

Jack se ustrojl ležérně, měl džínsy, tenisky a modrou košili přes staré bílé tričko. Na titanové levé ruce měl navlečenou semišovou rukavici a na pravém zápěstí obyčejné hodinky Casio G-Shock.

Proti paprskům pouštního slunce se na Abrahamsona usmál. „Už pro vás nepracuji, tak jsem se oblékl, jak se mi zlíbilo.“

Když se Abrahamson pozdravil s Lily a Albym, shýbl se, aby pohladil psy. „Ty dva jsem viděl naposled, když to ještě byla štěňata.“

„Já teď patřím jim. Patřím všem, Zoe, Lily, i psům. A to jsem prosím kdysi byl pátým největším bojovníkem.“

Abrahamson se zasmál. „A co Horus? Co ten si myslí o psech?“

Jack ostře zahvízdal a o chvíličku později mu na rameni lehce přistál sokol stěhovavý jménem Horus, který dosud

kroužil vysoko nad nimi. Na krku měl pověšený kožený límec s upevněnou kamerou GoPro. Dravec zíral na Abrahamsona a Bearda, jako by jim chtěl nahlédnout do hloubi duše.

„Chová se k nim tolerantně,“ řekl Jack a sokol se znovu vznesl do vzduchu.

„Pojď dovnitř.“ Abrahamson v čele skupiny vešel do dveří vedoucích k laboratořím. „Musím ti něco důležitého ukázat.“

A pak nic...

... nic, dokud se neprobudil v téhle cele, kde ho napadl muž maskovaný za býka a pokusil se ho zabít.

Jack, stále ještě sedící na zaprášené podlaze cely, si prohlédl sám sebe.

Někde cestou sem zmizela jeho modrá košile i tenisky. Zůstalo mu tričko s dlouhým rukávem, které dostal před lety od Lily – to ještě byla pěkná třináctiletá dívka, nikoli světácká dvacetiletá žena jako dnes. Na tričku se skvěl obrázek Homera Simpsona rozvaleného v nafukovacím dětském bazénku, jak se v opileckém spánku povaluje mezi prázdnými plechovkami od piva Duff, a pod obrázkem stálo:

NEJLEPŠÍ TÁTA NA SVĚTĚ

Tohle je bizarní, pomyslel si Jack.

Zahleděl se na muže v býčí masce, který ležel bez života na podlaze vedle něho.

Teď už poznal, že maska je zcela moderní, šlo spíš o přilbu než o masku, vyrobenou ze špičkové lehčené pryskyřice a nastříkanou matně černou barvou.

Průzor v býčí přilbě krylo černé pletivo, z jakého jsou vyrobeny šermířské kukly – tím se utajovala totožnost

maskované osoby, ale umožňovalo jí nerušený výhled. Maskovanému muži trčel před ústy filtr plynové masky připomínající zvířecí čenich, jenž dotvářel ještě věrohodnější obrys býčí hlavy.

Jack strhl masku mrtvému z hlavy...

... načež zjistil, že to není tak docela člověk.

Ale hodně se mu přibližoval.

„Muž“ pod maskou měl široké čelo s nízko položenými nadočnicovými oblouky a pod nimi daleko od sebe posazené oči; zbytek tváře tvořily plochý nos a široká ústa s křivými zuby, všude mu rostly černé chlupy – na lících i v uších, a nad očima tvořily jednolitě srostlé obočí.

Ty oči, pomyslel si Jack a naklonil se blíž.

V okamžiku smrti zůstaly široce rozevřené. Oči s tmavohnědými duhovkami ukazovaly v zásadě na člověka, jen měly poněkud tupý výraz. Jacka napadlo, že kdyby to nebylo vyloučené, mohlo by se jednat o hominida z předěšlého stupně evoluce, neandertálce nebo kromaňonce.

Na chlupatém rameni nehybného těla našel tetování: J-016.

Jack se podíval na poraženého útočníka.

„Co jsi sakra zač a kde to k čertu vězím?“ zeptal se nahlas.

Chlupatý muž s řevem vyskočil z podlahy, popadl nůž a znovu se vrhl na Jacka.

Kristepane!

Jenže útočník byl nyní slabší, pomalejší, a bojoval už jen z čiré zuřivosti. Jack odrazil hrozivý nůž, proklouzl býčímu muži za záda, vrazil mu předloktí pod bradu a tentokrát mu šiji opravdu zlomil.

Tvor padl na podlahu už definitivně zbavený života.

„No do prdele,“ zafuněl Jack a zhluboka se nadechl.

Ze zvyku si prsty přičísl vlasy dozadu, a znovu pod dlaní cítil jenom hrubé strniště. Opravdu mu oholili hlavu, zatímco byl v bezvědomí.

Protože neměl žádnou zbraň, prohledal zabitého minotaura. Našel u něj nůž, a ten Jack schoval do kapsy. Stáhl mrtvému z nohou polní boty a obul si je. Byly mu hodně velké, ale lepší než nic.

Pokrčil rameny a sebral i býčí přílbu.

Potom vyšel z cely a vkročil do světla.

V cele podobné té Jackově – a neležela od ní ani příliš daleko – stál jiný muž a vyčkával s pohledem upřeným na železné dveře.

Vysoký chlapík s neholeným ryšavým vousem a tvrdým pohledem v očích, zakaleným v předešlých bitvách. Na rozdíl od Jacka přišel připravený.

Na sobě měl výstroj bojovníka britských speciálních jednotek SAS: polní boty, taktické kalhoty, neprůstřelnou vestu, přílbu. A v ruce svíral dlouhý vroubkovaný nůž KA-BAR.

Starobylé dveře cely zaskřípěly a otevřely se. Dovnitř se vřilo světlo a s ním skočil dovnitř minotaurus.

Muž ze SAS třemi bleskovými švihy nože – dvěma přes šlachy v podkolení a třetím přes hrdlo – maskovaného útočníka zlikvidoval.

Na rozdíl od Jacka se bojovník SAS nezdržoval zkoumáním mrtvol protivníka.

Ještě než z minotaura vyprchal život, voják ho překročil, vyšel z cely a klidně otíral čepel nože o kalhoty.

Ve třetí cele napjatě čekal voják námořní pěchoty Spojených států. Pak zaskřípěly rezivé panty dveří jeho cely, vchod se otevřel a dovnitř vběhl třetí minotaurus.

Podobně jako voják z britských oddílů SAS působil i mariňák dojmem připravenosti. Přesněji řečeno měl na

sobě pouštní maskovací oblek, přilbu a měl i zbraň – teleskopický obušek. Úplně přichystaný však nebyl, neboť sice očekával útok, ne však, že se na něho s nožem v ruce vyřítí napůl šílený muž ustrojený jako minotaurus.

Na rozdíl od nemotorného, zoufalého zápolení v Jackově případě proběhl tento střet velmi krátce, byť ne tak bezohledně jako v podání vojáka SAS.

Mariňák reagoval automaticky postupem, k němuž byl vycvičený, a srážka skončila tak, že minotaurus padl s nožem zaraženým pod hrudní kosti.

Příslušník námořní pěchoty prozkoumal tělo poraženého protivníka, osahal jeho přilbu a neušlo mu, jak je moderní, ale také si prohlédl zvláštní, napůl lidské stvoření, jež se pod ní skrývalo.

Pak si nasadil antireflexní brýle s širokými zorníky a vyšel z cely do světla.

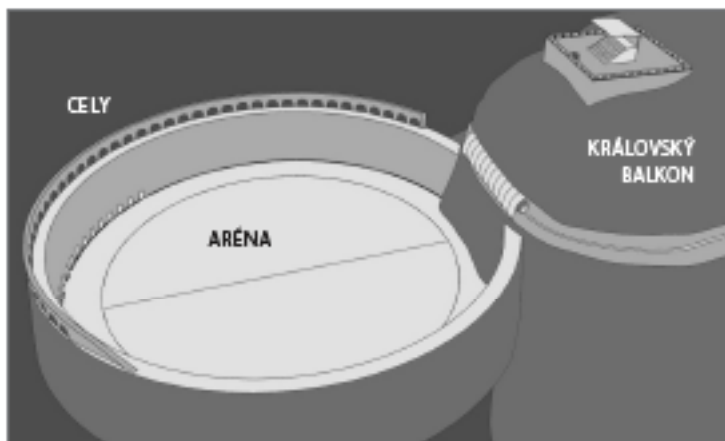
Když Jack vystoupil z kobky, zjistil, že se ocitl ve stavbě, kterou by mohl stručně popsat jen jako gladiátorskou arénu.

Okolí halila tma, jako by byla noc, ale podle chladného, nehybného vzduchu soudil, že se nachází v nějakém uzavřeném prostoru, nejspíš v nitru jakési ohromné jeskyně.

Široká kruhová aréna nesla rysy římských staveb, její plochu pokrývaly dřevěné piliny smísené s pískem, ale osvětlovala ji moderní, jakoby slavnostní svítidla. Stavbu charakterizovala podivná směsice starobylosti a současně zcela moderních prvků, což platilo i o minotaurovi, jehož právě porazil.

Za zády zívaly otevřené dveře jeho cely, vsazené do kamenné zdi obkružující arénu.

V zakřivené stěně napočítal ještě dalších patnáct takových vchodů, před nimiž včetně Jacka stálo šestnáct mužů.

Dvanáct z nich mělo moderní vojenské vybavení: přilby a různobarevné polní uniformy s pouštní, lesní i noční kamufláží. Většinou šlo o bělochy, ale bylo tam také několik černochů a Asiatů. V rukou svírali nože, krátké meče nebo obušky, ale u nikoho z nich Jack neviděl střelnou zbraň. Ti, kteří neměli na hlavě přilbu, byli ostříhaní dohola.

Přede dvěma vchody do cel viděl minotaury.

Drželi se v pozoru, nevelcí, ale vzpřímení, a v chlupatých rukou svírali nože, z nichž skapávala krev.

A mezi nimi stál Jack, zcela nepřípravený, v džínsech, tričku a právě ukořistěných velkých botách. Z levého rukávu mu trčelo titanové zápěstí a v ostrém osvětlení se blýskalo. Tvář měl špinavou od potu, prachu a krve a v rukou držel přilbu a nůž.

Podíval se na dva minotaury stojící před celami.

Ne každému se podařilo zabít jeho minotaura...

Po obvodu arény hlídkovali černě oblečení strážníci s automatickými puškami. Odhadoval, že je jich tam rozmístěno kolem dvaceti, a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že jsou to všechno minotauri s býčími přilbami.

„Vítejte, šampioni!“ zaduněl hluboký hlas odkudsi nad jejich hlavami.

Jack se otočil po hlase ve chvíli, kdy se rozzářila další soustava reflektorů a osvětlila vysoko položený balkon připomínající jeviště, vybudovaný na protější straně arény.

Na něm stál osamělý muž, který je vítal.

Celou protější stěnu arény tvořilo čelo mocného skalního útesu, jenž vystupoval z úpatí pochmurně černé hory, která se zdvíhala stále výš, až mizela ve tmě plné stínů. Balkon, z něhož muž promluvil, trčel ze skalní stěny pětadvacet metrů nad plochou arény.

V zadní části balkonu, na nekrytých sedadlech stíněných rozměrnou markýzou, sedělo obecenstvo tvořené asi třiceti muži a ženami v drahých róbach a oblecích, jejichž zjev jen dodával celé scéně na bizarnosti. I z místa, kde stál, dokázal Jack zahlédnout na některých ženách jiskření náhrdelníků z velkých diamantů. Popíjeli šampaňské, pokuřovali cigarety nebo jen civěli na řádku „šampionů“.

Muž, který je oslovil, očividně zastával postavení jejich vůdce.

Vysoký, statný člověk mezi padesáti a šedesáti lety. Měl hezký obličej lemovaný černým vousem a výrazné tmavé oči. Oblékl si černý oblek moderního střihu se stylovými karmínovými manžetami.

„Opakuji,“ řekl, „vítejte, šampioni. Vítejte na Velkých hrách. Já budu vaším hostitelem, soudcem, porotou, a pokud vyvstane taková potřeba, i vaším katem.“

Náleží mi mnohá ceremoniální jména. Jsem znám jako Nepřítel světla, Žalobce, Padlý cherubín, Správce chrámu, Princ Grigoriů, Iblis, Šajtan, Thanatos, Sataniel, Vládce Nočních zemí, Ba'al Zevuv, Belzebub, král Čtvrtého království nebo prostě Hádés, Pán Podsvětí. Vítejte na mých Hrách, šampioni. Vítejte v Podsvětí.“

□ □ □

Jack nevěřil vlastním uším.

Při svých početných dobrodružstvích už spatřil řadu hodně divných věcí.

Znovu vztyčil závěrný kámen na vrcholku Velké pyramidy v Gíze v situaci, kdy rozsáhlá sluneční porucha hrozila zničit svět.

Viděl, jak v září Temného slunce ožilo Stonehenge.

Také hluboko ve starověkém římském solném dole našel hrobku Ježíše Krista – i s Kristovým tělem.

A stalo se, že byl odhalen jako jeden z pěti největších „bojovníků“ dějin, kteří tvořili elitní skupinku velmi vlivných osobností, komбатantů v násilných zápasech i bojovníků idejí, do níž vedle něj patřili ještě Mojžíš, Čingischán, Napoleon a Kristus.

Ale Podsvětí? Peklo?

Už víceméně nepochyboval, že se mu to všechno jenom zdá.

Zmínky o posmrtném životě se běžně objevují ve všech společnostech po celém světě. Každá civilizace měla své záhroby, Egypťané, Mayové, Japonci i Indové, a pochopitelně i tři abrahámovská náboženství: křesťanství, judaismus a islám.

Podle tradice západní kultury se posmrtný život soustředí do dvou míst, nebe a pekla, a celý tento koncept je prochnut morálním základem: dobří lidé jdou do nebe, zatímco špatní do pekla, děsivé říše rozkládající se pod povrchem země, kde vládne oheň a síra a vykonávají se zde tresty za hříchy, které zemřelý spáchal během svého života.

Posmrtný život, jak na něj nahlíželi Řekové, ovšem postrádal podobný morální náboj. Své peklo nazývali Tartaros a podle jejich mytologie mohl do podsvětí vstoupit i živý člověk, *pokud* dokázal nalézt vchod. Vrátit se odtud, to byla jiná písnička. Jen největším řeckým hrdinům – Héraklovi, Théseovi a Odysseovi – se úspěšně

podářilo navštívit podsvětí a zase se odtud vrátit. Šlo o jakýsi rituální průchod nutný k tomu, aby se dotyčný stal legendárním hrdinou.

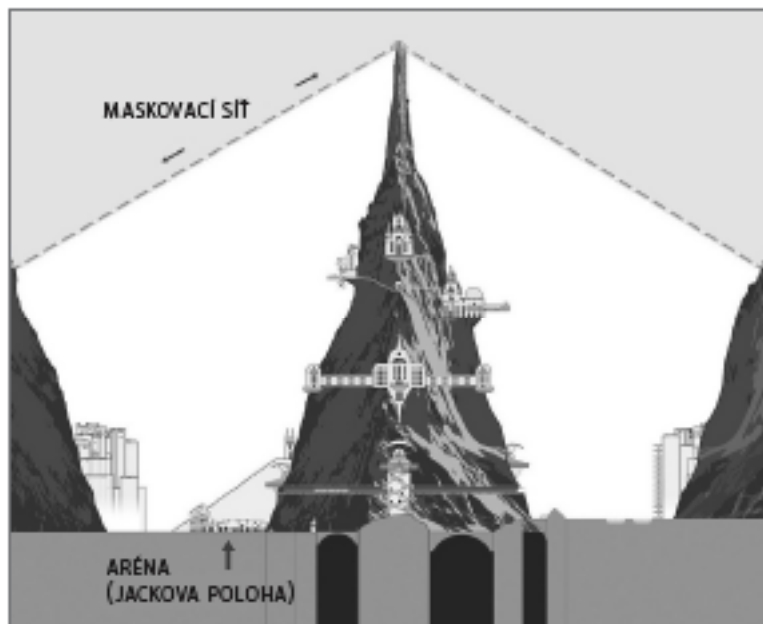
A právě Řekové přidělili králi ohnivě podzemní říše jméno Hádés.

Jenže peklo ve skutečnosti neexistuje, bránila se Jackova mysl.

Jak se mu zrak postupně přizpůsoboval záři reflektorů osvětlujících arénu, pomalu rozlišoval i oblast mimo ni, zejména temnou horu zvedající se do výšky za Hádovým balkonem.

Ohromující hora.

Zdvihala se vysoko do vzduchu jako ostrá skalní dýka. Na jejích úbočích v různé výšce rozlišil rozmanité šeré hradní budovy, pevnosti, výtahy a schodiště, jež v odražené záři reflektorů působily opravdu hroživě.

Jedna rozlehlá stavba připomínající zámek lemovala celou horu jako opasek a visela sto padesát metrů nad místem, kde Jack stál. Zdobily ji girlandy osvětlených oken.

Celá zvláštní hora se tvarem poněkud blížila Eiffelově věži: u základny široká, ale postupně se zužující směrem k vrcholu, kam se zvedala napřed pozvolna, potom velmi ostře. Co je na vršku hory, to Jack neviděl, protože tam už panovala přílišná tma, ale dokázal rozlišit jakousi síť, která se rozpínala od vrcholu do všech stran a zastiňovala noční oblohu.

Z úvah ho vyrušil Hádés, jehož hlas se s duněním nesl celým ohromným prostorem. „Přišli jste sem jako reprezentanti čtyř věčných království, abyste se účastnili největšího klání v dějinách, Velkých her Hydry.“

Jack se podíval po ostatních šampionech.

Všichni hleděli na hovořícího Háda. Zejména oba minotauři mu naslouchali velmi pozorně a pyšně pozvedali brady.

Muž vlevo od Jacka na sobě měl pouštní maskovací uniformu, přilbu námořní pěchoty a na očích zrcadlové anti-reflexní brýle.

Kývl k Jackovu tričku s Homerem Simpsonem.

„Bezva tričko, brácho.“

„Kdybych věděl, že mířím na takovouhle sešlost,“ odpověděl Jack, „tak bych se oblékl jinak.“

„Ten z vás, který zde vybojuje triumf,“ duněl Hádův hlas, „svému jménu na dlouhé věky zajistí výjimečný věhlas. Budou se o něm zpívat písně, psát eposy, stejně jako o všech minulých šampionech těchto Her. Ve zdejších posvátných arénách, tunelech a labyrintech se zrodili hrdinové a vznikaly legendy. A mohu-li se tak vyjádřit, tyto Hry vejdou do historie bez ohledu na jejich životně důležitý význam. Účastní se jich několik věhlasných šampionů – své otce zde

zastupují tři královští synové. K ničemu takovému dosud nedošlo.“

Diváci vzadu za Hádem se chichotali a ukazovali. Jack viděl, že tři z účastníků soutěže se divákům uklonili.

„A jak bych mohl zapomenout,“ pravil Hádés, „že tu máme i samotného pátého bojovníka, aby zápasil ve Hrách.“

Upřel pronikavý pohled na Jacka.

Ten náhle pocítil, že na něho míří všechny pohledy v aréně – jak soupeřů, tak diváků.

Ve svém pitomém tričku, džínsech a příliš velkých botách si připadal jako v dalším snu, v němž se mu zdá, že jde do školy docela bez šatů.

Hádés se na Jacka usmíval. „Hleďte, hleďte. Samotný pátý bojovník. Nikdy v dějinách Velkých her k nim nenastoupil žádný z pěti bojovníků. To je opravdu pamětihodné.“

Jack si připadal dost nesvůj. Cítil na sobě vyčítavé pohledy svých protivníků. Uvítal by, kdyby se o něm Hádés radši nezmiňoval.

Hádés pozvedl paži.

„Před čtyřiceti dny se po více než třech tisících let znovu otevřela Hvězdná komora, nejposvátnější svatyně mé říše, aby přivítala návrat úžasné Hydry. A proto, podle starobylých zákonů, jsme se tu shromáždili, aby proběhly Hry. Jako na Pánovi této legendární říše – jednom z dlouhé řady jejích vládců – na mně spočívá povinnost být hostitelem i arbitrem těchto Her. Řídit Hry je svatým posláním, a při jeho výkonu neprojevim ani bázeň, ani laskavost.“

Obrátil se k bohatým divákům, kteří se usadili za jeho zády.

„Nelze mě podplatit.

Nepřijmu žádné prosby o milosrdenství.

Nikomu neslíbím zvláštní zacházení. Ani šampionovi nejvznešenějšího rodu, ani nejobyčejnějšímu minotaurovi.

Nedám najevo žádnou shovívavost ani rozšafnost. Pravidla Her jsou pradávná a zní jasně. Je věcí mé cti řádně je prosadit..., i kdyby to mělo znamenat mou vlastní zkázu. Přátelé z královských rodů, dámy a pánové, vynikající hosté a šampioni. Vítejte v mé říši. Vítejte na Velkých hrách.“

Jack úporně přemýšlel, jak se snažil všechno pochopit.

Dost zlé bylo už to, že se člověk probudí otupělý a dezorientovaný na podivném místě, načež ho napadne nožem muž v býčí masce. Teď zase vyslechl řeči o pekle, Hádovi, Hvězdné komoře, která se po tři tisíce let neotevřela, a o čemsi označovaném jako „úžasná Hydra“, co se zřejmě odkudsi navrácí.

„Tak tedy,“ pravil Hádés a kývl směrem ke dvěma minotaurům stojícím před celami, „vidím, že dva z našich šampionů neprošli Prvním úkolem, takže musím...“

„Počkat!“ vykřikl někdo.

Všichni v aréně včetně samotného Háda se otočili a upřeli pohledy na bojovníka, který stál hned po Jackově pravici.

Skupina diváků na balkoně ztichla. Zděšeně se dívali jeden na druhého. Někteří nervózně pozorovali Háda.

Jack rovněž všechno bedlivě sledoval a mariňák po jeho levé ruce zrovna tak.

Muž vpravo, který vykřikl, byl vysoký Asiat s oholenou hlavou, stojící v pozoru tak toporném, jako by spolkl nabiják. Na sobě měl olivově zelené tričko, kalhoty od pracovní uniformy a polní boty. Nešlo o polní ústroj v pravém smyslu. Takto oblékání chodí spíš vojáci v kasárnách v době volna.

Jacka v té chvíli napadlo, že tenhle člověk se sem mohl dostat úplně stejně jako on...

„Jmenuji se Jason Čchen,“ volal muž anglicky, „a jsem kapitánem tchajwanské armády, posádkou v Tchaj-peji. Jsem zde proti své vůli! Unesli mě! Přeji si, abych byl okamžitě propuštěn!“

Diváci za Hádem na něho zírali s otevřenými ústy.

Jack si všiml, že většina ostatních šampionů hledí přímo před sebe nebo k zemi a snaží se protestujícího Tchajwance nebrat na vědomí.

Na arénu padlo tísnivé ticho.

Hádés upřel pohled na muže z Tchaj-wanu.

„Jakže? Nerozuměl jsem!“ zvolal ostře Hádés.

Tchajwanský kapitán vypnul hruď. „Řekl jsem, že se jmenuji Jason...“

Větu nestihl dokončit, protože jeho hlava vybuchla.

Prostě pukla a rozletěla se na stovku kousků tkáně jako dýně nacpaná pyrotechnikou.

Trochu krve a mozkové hmoty dopadlo i na pravou Jackovu tvář. Bezhlavá mrtvola vedle něho se zhroutila na zaprášenou zem a z cév na krku vytékala krev, která u Jackových velikánských bot tvořila nechutnou kaluž.

Jack rychle pozvedl pohled k Hádovi a viděl, že k němu zezadu přistoupil další muž, snad nějaký pobočník.

Tento „pobočník“ zůstal stát vedle Háda a spustil ke stehnu ruku v rukavici, v níž držel malé dálkové ovládání.

Už na první pohled působil ten muž velice zvláště. Mohlo jít o nějakého vysoko postaveného kněze, protože měl zcela lysou hlavu a halil se do dlouhého purpurového pláště. Jeho tváří dominovaly vykulené oči, jako by měl příliš aktivní štítnou žlázu; vypoulené oči mu v kombinaci s holou lebkou dodávaly poněkud hmyzí vzhled.

Jack, zděšený hrůznou likvidací svého souseda, polhlédl na hosty shromážděné za Hádovými zády, jak na tuto scénu budou reagovat.

Neviděl nic než lhostejnou netečnost.

Popíjeli z flétnových sklenek šampaňské a smutně vtěli hlavami.

Potom Jackovi svitlo a rukou si chvatně sáhl dozadu na hlavu, zbavenou všech vlasů...

... a hned to nahmatal.

Čerstvou jizvu na zátylku těsně nad krkem.

Proto mu oholili vlasy.

Něco mu chirurgicky implantovali *do šíje*: malou nálož. Takovou, jaká právě odstřelila hlavu tchajwanského kapitána.

Tímto způsobem si Hádés zajistil jejich poslušnost.

Jack se ohlédl po zbývajících šampionech a viděl, že i oni mají na zátylku podobné jizvy, a ještě něco: v deformované kůži zjizvené po chirurgickém zákroku měli vsazený jakýsi malý žlutý drahokam. Jantarově zbarvený kamínek však nepatřil do moderní doby, očividně se jednalo o věčičku hodně starou. Když si znovu sáhl na jizvu, nahmatal ostré hrany kamene trčícího z jizvy.

Do čeho jsem se to dostal? pomyslel si.

„Velká škoda,“ řekl Hádés. „A škoda i pro jeho podpůrný tým.“

Hádés kývl hlavou směrem k pobočníkovi. Hned nato se kousek pod balkonem s diváky otevřely železné okenice a odhalily čtyři velice zvláštní vozy stojící na kolejích položených v tunelu s otevřenou vnější stěnou, zahloubeném do čela útesu.

Čtyři vozy připomínaly železniční vagony, jaké se kdysi používaly k přepravě cirkusových zvířat: bočnice každého z nich tvořilo po pás vysoké hrazení z ocelových plátů, nad nímž se zvedala konstrukce bytné klece, jejíž strop rovněž tvořily silné mříže. Jack viděl, že na každém voze je klec rozdělena do čtyř kójí, což činilo celkem šestnáct.

Uvnitř každé mřížové cely viděl čtyři nebo pět lidí, kteří s úzkostí shlíželi do arény.

Šestnáct klecí.

Šestnáct šampionů.

„Prosím, zlikvidujte podpurný tým kapitána Čchena,“
přikázal Hádés stručně.

Pobočník s vypoulenýma očima zvedl dálkové ovládání
a stiskl jiné tlačítko.

Nato se ze stropu tunelu nad jedním vagonem spustil
mocný proud hutné šedivé kapaliny, který se řinul do vy-
brané klece.

Jacka napadlo, že ta hmota připomíná beton, řídkou ka-
šovitou směs. Očividně byla navíc vřelá. Jak se lila do
klece, stoupaly z ní husté chomáče páry.

Také musela být velmi *těžká*, protože když dopadla dolů,
srazila na podlahu dva muže a dvě ženy uvězněné v kleci.
Padli pod tíží stékajícího vřelého bahna a křičeli, dokud je
pod sebou nepohřbilo.

Křik zanedlouho utichl, a v klecové cele nezůstalo nic
než rybník kouřící kapaliny, jak se dalo soudit podle pře-
bytků stékajících přes kovový plát na boku vozu.

Kristepane, pomyslel si Jack. *To jsou cely pro rukojmí.*

Hádés si povzdychl. „Jak jsem říkal předtím, než jsem byl
tak hrubě přerušen, dva z našich šampionů nepřežili První
úkol. A tak je třeba zlikvidovat i jejich podpurné týmy.“

Opět kývl na pobočníka. „Monsieur Vacherone. Prosím,
usmrťte týmy těch dvou, kteří selhali při plnění Prvního
úkolu.“

Na Hádův příkaz jeho pomocník Vacheron znovu stiskl
tlačítka na dálkovém ovládání –

– a do dalších dvou klecí se shora lil vřelý tekutý beton.
A znovu se rozléhal křik umírajících, kteří sebou mlátili
pod smrtícím proudem.

Když zahynula i rukojmí držená v dalších dvou zalitých
klecích, Hádés se opět obrátil k aréně.

„Jako vždy v takovém případě,“ řekl, „je pochopitelně se
smrtí obou šampionů poražených v Prvním úkolu spojeno

oprávnění těch, kteří je zdolali, zaujmout jejich místo. V boji v rámci Her se nebere ohled na žádné společenské rozdíly. I nejnížší minotaurus může porazit šampiona nejvyššího rodu a získat nesmrtelné vítězství. Prosím, označte minotaury.“

Dvěma minotaurům stojícím v řadě s ostatními šampiony namalovali zlaté pruhy na přílby, kůži i kalhoty, aby je odlišili od ostatních černě oděných minotaurů stojících na strážích kolem arény.

Jack tomu zhrzeně přihlížel a zdráhal se věřit vlastním očím, ale náhle ho něco napadlo.

Šestnáct šampionů a šestnáct klecí s rukojmími.

Kdo jsou tedy moji rukojmí?

„Proboha...“ vydechl Jack a zvedl pohled vzhůru.

Jeho poslední vzpomínka zahrnovala příjezd na základnu Pine Gap. Přiletěl tam s Lily, Albym, Nebeským drakem, sokolem a psy.

A pak je zahlédl a srdce mu sevřel ledový spár.

Přes mříže jedné z klecí vlaku s rukojmími vysoko nad starověkým stadionem vyhlíželi jeho dvacetiletá dcera Lily a její věrný přítel Alby Calvin. Za nimi stál Jackův dlouholetý pilot zvaný Nebeský drak, jemuž z houštiny křovinatého plnovousu a divoce rozčuchaných vlasů svítily zoufale vytřeštěné oči. Před Lily a Albym vyhlíželi přes železné hrazení klece Jackovi psi, Ash a Roxy, kteří museli stát na zadních nohách.

„Proboha, to ne,“ zamumlal Jack. „To přece nemůže být pravda. To se nemohlo stát.“

Hádés pohlédl do očí každému z šampionů rozestavených před ním na ploše arény.

„Doufám, že jste si už všichni jasně uvědomili, co čeká vaše podpůrné týmy, pokud neuspějete v některém z úkolů těchto Her.“

Usmál se. „Nyní vás předám do péče našeho hlavního organizátora Her, mého věrného služebníka monsieur Vacherona.“

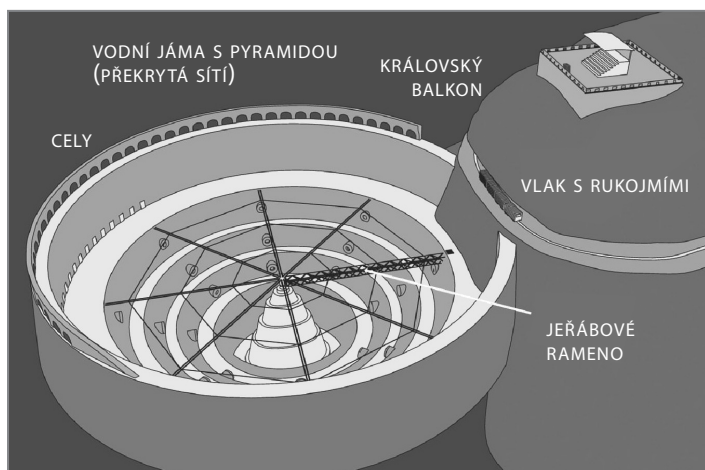
Muž s holou hlavou a vystouplýma očima popošel kupředu. Zíral na Jacka a ostatní šampiony způsobem, který bylo sotva možné označit jinak než dravčí.

Hlasitě a zřetelně se ozval jeho pronikavý hlas: „Dámy a pánové! Vzácní hosté! Dovolte mi předvést vám arénu pro Druhý úkol. Otevřete jámu!“

DRUHÝ ÚKOL

VODNÍ JÁMA

Dlouhá a trudná je cesta, jež vede k světlu z pekla.

Milton, Ztracený ráj

PROFIL ŠAMPIONA

Jméno: Brigham, Gregory John

Věk: 32

Odhad výsledku: 1. místo

Zastupuje: Zemi

PROFIL:

Major Brigham je důstojníkem britské jednotky SAS. Výjimečně zdatný v boji muže proti muži, navíc pochází z bezúhonného rodu.

Vzdělání získal v Etonu. Vzorně absolvoval Královskou vojenskou akademii.

Vynikající služba v Afghánistánu a Iráku.

Syn a dědic vévody z Orkneji. Zasnouben s dcerou vévody z Avalonu.

Ve Hrách se mu připisuje šance k umístění na 1. místě.

VYJÁDŘENÍ JEHO PATRONA:

„Můj rod je velmi pyšný, že za něj bude bojovat major Brigham. Když v těchto Hrách zvítězí, jeho sláva potrvá věky. Je mým synem ve všem kromě jména. Těším se, že za něho provdám svou dceru.“

Orlando, vévoda z Avalonu
král Země

Po Vacheronových slovech procitl kolosální mechanismus obsluhující arénu.

S hlubokým duněním se uprostřed rozestoupila dvě křídla obrovských plochých vrat, jež tvořila podlahu arény, a jak zajížděla do stěny obkružující kolbiště, řinul se z nich dolů písek.

Před Jackem se rozevřela nesmírná kruhová prohlubeň.

„Pane jo,“ vydechl údivem.

Nedaleko před ním spadala stěna jámy nejméně do hloubky dvanácti metrů. Stěna se členila ve čtyři koncentrické úrovně, sestupující dolů jako obří schody se stupni vytvarovanými do podoby příkopů. Z vnějších stěn všech čtyř příkopů trčely mohutné roury kruhového průřezu, jejichž průměr se blížil výšce lidské postavy.

Přesně uprostřed jámy obkroužené stupňovitými příkopy se strmě zvedala kuželovitá kamenná pyramida.

Na vrchol pyramidy se Jack díval maličko shora, takže se celá skrývala v nitru jámy. Po plášti kamenného kuželu se táhla vzhůru úzká spirálovitá stezička až k vrcholu, na němž trůnil krásný oltář.

A na oltáři ležel ten nejúžasnější předmět.

Zářící křišťálová koule.

Velká jako volejbalový míč a naprosto fascinující. Vycházel z ní tajuplný nazlátlý svit.

Při pohledu na ni diváci na balkoně vyrazili hlasitá „och“ a „ach“.

I Jack musel připustit, že koule je opravdu ohromující. V záři umělého osvětlení celá jiskřila, uváděla lidi do vytržení a hypnotizovala je.

Celou jámu i s pyramidou zastřešovala pevně napjatá drátěná síť.

Připomínala obří vodorovně utkanou pavučinu. Její nosná vlákna vycházela z osmi kovových ramen a celou síť tvořily stovky drátů silných jako rybářský vlasec.

Její funkce se sama nabízela: umožňovala Hádovi a jeho hostům pohled do jámy, zatímco soutěžící neměli možnost zdola uniknout. Přímě před Jackem a také před každým dalším ze zbývajících patnácti šampionů se v síti otvíraly malé branky.

A ještě jedna věc na jámě Jacka zaujala – východ z ní.

Přímě od křišťálové koule se táhlo pod síťovým krytem kovové rameno jeřábu. Kdyby člověk přešel po jeřábovém rameni ze středu k okraji jámy, dorazil by do místa, které, jak se zdálo, nabízelo jediný východ ven.

Vacheron se opět ujal slova, mluvil však spíš k divákům na balkoně než k čekajícím šampionům.

„Druhý úkol pro naše hrdiny představuje prosté vodní bludiště. Uprostřed je první z devíti Zlatých koulí, zanechaných našimi dávnými předky. Šampion, jemuž se podaří vyjít z vodního labyrintu a vynést ven Zlatou kouli, zvítězí v tomto úkolu a získá obvyklou odměnu.“

Docela prostá věc, pomyslel si Jack. Až na to, že tam dole neviděl žádnou vodu. A v čem asi spočívá „obvyklá odměna“?

„Budou si však muset pospíšet,“ dodal Vacheron, „protože poslednímu šampionovi, který zůstane v jámě, bude odměnou smrt.“

To tedy není dobré, řekl si Jack.

„Samozřejmě,“ pokračoval Vacheron, „tyto Velké hry by se nemohly obejít bez velkých lovců.“

Shromáždění hosté začali po jeho slovech vzrušeně mumlat.

Na stupínek, na němž seděl Hádés, vystoupily dvě vysoké maskované postavy a zůstaly stát každá po jedné jeho straně.

První byla ustrojená v černém oděvu, druhá v bílém.

Jejich obřadní přílby připomínaly tu, kterou nosil minotaurus, jehož Jack zabil ve své cele, ale při bližším zkoumání se objevily podstatné rozdíly.

Především měli oba lovci zřetelně vyšší postavy než minotauři; k čertu, ti chlapi byli možná o patnáct čísel vyšší než sám Jack. Taky nešlo o žádné chlupaté pololidi, nýbrž o muže v pravém slova smyslu.

A pak jejich přílby. Pozornější pohled odhalil, že se dost liší od přílby mrtvého minotaura.

Jednalo se nepochybně o produkt nejmodernější techniky, a i když působily děsivě, neměly tvar býčí hlavy. Tyto masky nesly podobu lvů, lvích samců s bohatými hřívami.

A konečně na rozdíl od menších minotaurů neměli oba maskovaní lovci holé trupy, nýbrž byli chráněni brněním. Šlo o lehké bojové brnění sestavené z hrudního plátu, ramenních chráničů, bojových kalhot a vysokých bot s ocelovou špicí. Pouze svalnaté paže zůstávaly nepokryté.

Vacheron na oba ukázal. „Seznamte se s nejlepšími lovci pana Háda, Chaosem a Strachem. Zatímco šampioni budou bojovat v bludišti mezi sebou, Chaos a Strach mají za úkol lovit šampiony. Jinak pro boj neplatí žádná zvláštní pravidla, jen starodávná zásada arény: šampion si může ponechat cokoli, co vynese z bitevního pole, ať je to zbraň, poklad, nebo nějaká hrůzná trofej získaná v boji. Všem přeji štěstí. Začněte!“

Po Vacheronově závěrečném povelu se ozval ohlušující hluk a k nesmírnému Jackovu zmatku se odehrálo několik věcí současně.

Z rour třicících z vnější stěny nejhořejšího příkopu začala tryskat voda.

Všech čtrnáct šampionů kolem Jacka skočilo ze svých míst jako plavci na olympiádě a proskočilo otvory v síti do prvního příkopu.

Jack se zarazil.

Má nějakou jinou možnost? Zvedl pohled ke kleci s rukojmími, kde stáli Lily, Alby a Nebeský drak a s obavami ho pozorovali. Jestli se teď nepustí do boje, všichni zemřou.

Seru na to, zaklel v duchu, narazil si na hlavu býčí přílbu a skočil do bludiště.

PRVNÍ PŘÍKOP

Jack přistál v šedivém kamenném příkopu, v němž už mu šplouchala voda po kolena.

Ze všech stran se na něho řítily rozmanité zvuky.

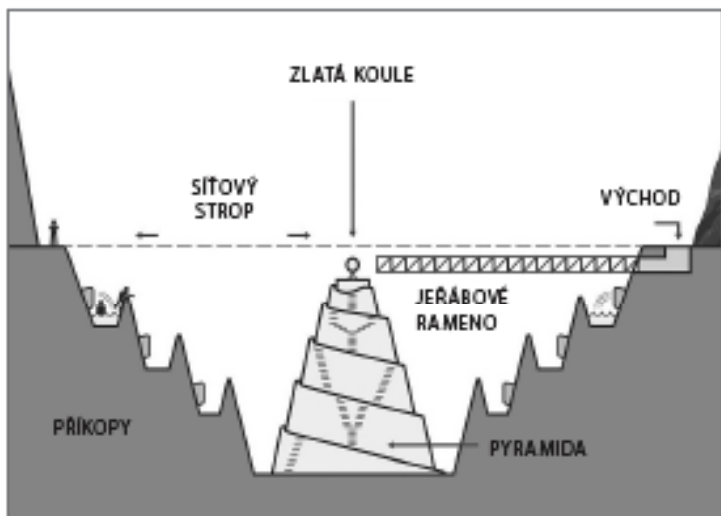
Klang! Klang! Klang! To se mu přímo nad hlavou uzavíraly branky v drátěném krytu jámy.

Ohlušoval ho ryk vody valící se z obřích rour, které každou vteřinu chrlily do příkopu tisíce litrů.

Příkop nebyl příliš široký – možná by se do něho vešli dva lidé vedle sebe – a rychle se plnil. Jeho hloubka však činila přes dva metry, takže vnitřní hrana se zvedala výš, než měl Jack hlavu.

Nedaleko zahlédl některé z šampionů.

Žádný z nich nemařil čas.

VODNÍ JÁMA

Všichni se drápali vzhůru po vnitřní stěně okrouhlého příkopu ve snaze dostat se na následující, nižší úroveň, než se první příkop zaplaví.

A tu náhle Jack pochopil celý systém vodní jámy. Když se každý koncentrický příkop zaplní, bude voda kaskádovitě stékat do dalšího a pak ještě dalšího.

Jakmile však zalije i ten nejnižší příkop, začne opět stoupat, zaplaví *celou jámu* i pyramidu, dokud nevystoupá až na úroveň síťového zastřešení.

Pokud člověk nesestoupí dolů přes všechny příkopy a nevyšplhá včas na pyramidu, aby dosáhl na jeřábové rameno vedoucí k východu, tak se utopí ve chvíli, kdy hladina vody stoupne nad síť nahoře.

Jack si znovu připadal jako kluk, který přijde do školy a zjistí, že se vůbec neučil na zkoušku. Všichni ostatní, jak se zdálo, chápali, co se po nich žádá, jenom on ne.

Voda už mu sahala k pasu.

Chvilku zauvažoval, že by počkal, až voda vystoupí ještě výš a vynese ho k okraji příkopu, pak si ale vzpomněl na dva lovce se lvími maskami, kteří už se zřejmě vydali na hon. Nemohl si dovolit žádné otálení.

A tak se Jack zachoval podobně jako ostatní a jal se škrábat na vnitřní stěnu příkopu –

– a právě v té chvíli zahlédl, jak z jedné velké roury spolu s řinoucí se vodou šplouchlo do příkopu cosi velkého s ohavně zeleným puntikovaným tělem.

Ať už to bylo co chtělo, živočich ihned zmizel pod rozvlněnou hladinou.

„Tohle nemůže být nic dobrého,“ řekl Jack nahlas.

Vrhl se ke stěně a škrábal po ní prsty ve snaze najít oporu. Právě ve chvíli, kdy se mu podařilo vytáhnout tělo z vody, se mu něco velkého otřelo o nohu, ale v následující chvíli nemotorně přepadl přes okraj do příkopu pod ním.

DRUHÝ PŘÍKOP

Jack tvrdě dopadl na dno příkopu a býčí přílba se mu svezla na stranu. Odhodil ji a rozhlédl se –

– a v tu chvíli spatřil jednoho ze zlatě pomalovaných minotaurů, jak se na něho řítí s napřaženým nožem.

Jack pozvedl shodnou zbraň, kterou sebral minotaurovi, jenž ho napadl v cele, aby útok odrazil, ale útočnickův nápor jej srazil na záda.

Jacka napadlo, že právě v praxi poznal jedno z nevyslovených pravidel Her: šampioni kdykoli mohou zabít kteréhokoli z protivníků, protože odstranění jednoho ze soupeřů jim dává větší šanci na úspěch.

Zlatě označený minotaurus opět švihl nožem a Jack úder odrazil.

Tu se s ohlušivým rykem vyvalila voda z rour vyúsťujících v této úrovni a příkop se začal rychle naplňovat.

Minotaurus neochaboval ve svých útocích, sekal a máchal nožem, a Jack pozpátku ustupoval v zoufalé snaze odvrátit zuřivého protivníka.

Jak tak couval, vkročil přímo do vodního proudu tryskajícího z jedné roury, uklouzl a padl na dno příkopu.

Minotaurus, přesvědčený, že se mu naskýtá příležitost k vítězství, se usilovně brodil vodou k Jackovi – v té chvíli se však spolu s vodou vyhnul z roury znovu onen velký živočich a srazil zlatého minotaura na dno.

Nešťastníkovi se posunula přilba a rozkřičel se, když se mohutný tvor vrhl přímo proti němu.

Jack se pozvedl na jednom lokti a viděl, jak ten podivný tvor připomínající rybu – vskutku obrovský, jistě dva a půl metru dlouhý – zaťal zuby do bezmocného minotaura. Tomu odletěla býčí přilba z hlavy a nebožák řval, když se ho ryba snažila rozervat na kusy.

Potom však zdánlivě bezbranný bojovník začal do ryby bodat nožem a voda se zbarvila prýstící krví.

Při všem tom šplouchání a zápolení měl Jack lepší příležitost si rybu prohlédnout.

Ano, šlo o rybu, a jednu z nejodpornějších, jaké svět zná.

Také mu to napovědělo, ve které části světa se asi nachází.

Minotaurus zápolil s obřím exemplářem ďáblova sumce s vědeckým označením *Bagarius yarrelli*. Jack to poznal podle ploché hlavy, dlouhého zelenavého skvrnitého těla, děsivých zubů, ale především podle nechutných „vousů“ – dlouhých vláknitých výrůstků, jež rašily rybě z hlavy jako kočce vousky.

Tento obří druh sumce žije v jižní Asii na území od vietnamských bažin až po pákistánské říční delty a pochopitelně i v indických řekách.

Takže jsem někde v jižní Asii...?

Tato otázka ho ale v té chvíli netížila. Zatímco se minotaurovi bez přílby dařilo postupně sumce zdolávat, začala z prvního příkopu přetékat voda do nižšího, který se náhle začal plnit daleko rychlejším tempem. Minotaurus už si Jacka nevšímal a skočil do třetího příkopu.

„Ty parchante, ještě jsme neskončili,“ vybafl Jack a vrhl se na vnitřní stěnu příkopu, zahákl se loktem o horní okraj, překulil se na druhou stranu a znovu padal dolů.

TŘETÍ PŘÍKOP

Jack dopadl se šplouchnutím na dno třetího příkopu, do kterého už se také valila voda. Minotaurus bez helmy se pachtil vlevo od něho. Žádného dalšího šampiona neměl v dohledu. Domyslel si, že kvůli bitce s minotaurem před ním získali slušný náskok.

Vstal..., a tu zahlédl jednoho z lovců se lví maskou, toho černého, zvaného Chaos. Kráčel z pravé strany okrouhlého příkopu a už pozvedal kuši připevněnou na chrániči předloktí.

Kuše vystřelila, a Jack se reflexivně vrhl stranou – šipka hvízdlá kolem něho.

Dopadl do vody, a když zvedal hlavu nad hladinu, aby se nadechl, vyřítíl se proti němu další obrovský sumec! Jack se převalil stranou a ryba se prohnala kolem něho.

Ležel teď na zádech, napůl nadnášený vodou, tváří nahoru a s nohama ve vzduchu.

Lovec maskovaný jako černý lev se k němu stále blížil a nyní pozvedl druhé předloktí s namontovanou kuší.

Jack neměl možnost se bránit.

Lovec vystřelil.

Řach!

Šipka z kuše se zabodla do podpatku levé Jackovy boty. Ještě štěstí, že minotaurovi, který se pokusil ho zabít v cele, vzal tyhle přespříliš velké holínky. Měly natolik robustní podpatek, že jej šipka neprostřelila a Jack jako zázrakem vyvázl nezraněný.

Nevěděl, koho tento výsledek překvapil víc, jestli jeho nebo toho černého bracha se lví přílbou.

Ale nezdržoval se, aby to zjistil.

Jakmile začala voda přetékat přes okraj příkopu, poněkud těžkopádně se přes něj překulil i s šipkou trčící z levého podpatku, aby dosáhl čtvrtého, posledního příkopu.

ČTVRTÝ PŘÍKOP

Jack opět dopadl do vody, jenže tentokrát už mu sahala až *po pás*. Vody přibývalo stále rychleji.

Pohlédl na pyramidu, která se zvedala nad ním, jedinou cestu ke svobodě.

Ostatní šampioni před ním měli opravdu značný náskok. Šplhali po pyramidě a využívali buď rampu, jež se po vnějšku téměř svislé stěny spirálovitě vinula od základny k povrchu, nebo prohlubní ve stěně, jež sloužily jako chyty pro ruce a stupy pro nohy.

Mohutný pozdravný hlahol signalizoval, že jeden z šampionů jako první dosáhl vrcholu, popadl křišťálovou kouli a zvedl ji nad hlavu. Vysoký muž s hranatou čelistí porostlou zrzavým strništěm. Na sobě měl neprůstřelnou vestu, lehkou, jakoby hokejovou přílbu a polní boty. Jackovi podle ústroje připomínal muže z jednotek SEAL amerického námořnictva nebo vojáka britské jednotky SAS.

Zrzavý voják se vrhl k jeřábovému ramenu trčícímu nad vrcholek pyramidy a prolézal jeho konstrukci k východu z jámy, kde ho uvítal ještě halasnější pokřik diváků.

Jack zaklel.

Mě nikdo zdravit nebude. Budu mít štěstí, když z té díry vylezu živý.

Sáhl po nejbližším chytu ve stěně pyramidy, ve stejném okamžiku však cítil, jak ho něco chňaplo za pravou nohu a strhlo ho to pod vodu.

Jeho pravou botu svíral v čelistech odporné tlamy jeden z obludných sumců!

Jack kopal levou nohou a tvrdě bušil do ryby, dokud nezabodl sumci *do oka* šipku z kuše trčící mu stále z podpatku holínky, což mu připadalo dost odporné.

Ryba ho však pustila a Jack se s prskáním vynořil na hladinu.

Tu se nečekaně z posledního příkopu začala řítit ohromná masa vody, až to připomínalo vodopád; dolů se v kaskádách valila voda ze všech tří vrchních příkopů až na dno jámy.

Jack se v okamžiku ocitl ponořený až po krk a jen hlava mu trčela nad rozvlněnou hladinu.

Jako by ho chtěla pohltnout sama voda.

Znovu se natáhl po prohlubních v plášti pyramidy, a co nejrychleji šplhal vzhůru.

VÝSTUP NA PYRAMIDU

Promočený na kůži těžce lapal po dechu a třesoucími se prsty šátral po každém chytu. Šplhal po téměř svislé stěně pyramidy a neustále stoupající voda ho poháněla kupředu.

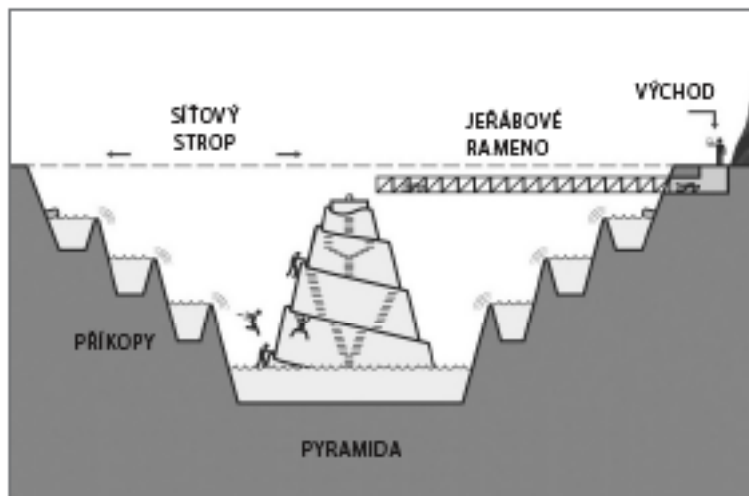
Hladina se zvedala rychleji, než stačil lézt. Pomalu mu zalévala tělo – nad kolena, po pás, pak po žebra.

Jack při šplhání upřel pohled nad sebe, jaký kus mu ještě zbývá k vrcholu, a v té chvíli něco problesklo jeho zorným polem, něco bílého, co skočilo z okraje posledního příkopu až na stěnu pyramidy.

Bílá postava se lví hlavou.

Jack zhrozně sledoval bílého lovce zvaného Strach, jak přistál na pyramidě kousek nad jeho pozicí a chytil za kotník jednoho ze zbývajících šampionů, který šplhal k vrcholku – právě toho zlatě označeného minotaura, který ztratil přílbu, když předtím zápasil se sumcem.

Potom se Strach zcela záměrně odrazil od pyramidy a zlatého minotaura strhl s sebou!

Jak muž v masce bílého lva, tak minotaurus sklouzli po stěně pyramidy a nedaleko Jacka s cáknutím zmizeli pod hladinou.

Nejdřív se vynořil minotaurus, plácal pažemi do vody a pokoušel se doplavat zpátky k pyramidě.

Potom však, což mohl Jack pozorovat z bezprostřední blízkosti, Strach minotaura popadl, ponořil ho a *přidržel pod sebou*.

Na kratičký okamžik se voda přelila Jackovi přes hlavu a v tlumeném podvodním zvukovém spektru zaslechl mechanické hvízdání regulátoru potápěčské soupravy.

A hned věděl, na čem je: přilba tvarovaná do podoby lví hlavy, kterou měl nasazenou Strach, měla uvnitř zabudovaný nějaký dýchací aparát.

To tedy nebyl rovný boj.

Strach vybavený dýchacím přístrojem bude moci držet zlatého minotaura pod hladinou, dokud ho neutopí...

Ještě než si Jack uvědomil dosah tohoto zjištění, rozrazilo hladinu po jeho druhém boku mocné cáknutí a nějaká silná ruka ho znenadání uchopila za pravou botu.

Objevil se i druhý lovec, černý lev jménem Chaos.

Děsivou silou trhl Jackem dolů a ten měl sotva čas pořádně se nadechnout, než ho stáhl pod vodu.

Rázem zmizel pod hladinou.

V porovnání s rykem nahoře, vydávaným vodou chrlicí z rour, panovalo dole pochmurné ticho. Jack spatřil Chause pod sebou, jak svírá jeho pravou botu a drží ho pod hladinou, přičemž mu přilbová maska dovolovala dýchat.

Zahlédl vedle sebe zlatě označeného minotaura, stále ještě uchváčeného bílým Strachem, zoufale bojujícího o život, ale zakrátko jakoby zvadl a jeho mrtvola se nehybně vznášela v podvodní prázdnotě.

Jack se pokusil využít k obraně šipky z kuše, která mu stále trčela z levého podpatku, stejně jak to předtím udělal se sumcem. Vykopl směrem k Chaosovu hrdlu, viděl však, že šipka jen z Chaosova krku odrazila silný ochranný límec.

Kriste pane...

Chaos stále svíral jeho druhou botu.

Jack zavrtěl nohou a vši silou kopal sem a tam, až při jednom z kopnutí se mu příliš velká bota nečekaně smekla z nohy!

Jack se bosou nohou opřel o Chaosovu lví přílbu a odrazil se od ní. Vystřelil k hladině, vynořil se a zalapal po dechu.

Když se Jack objevil nad hladinou, zjistil, že spolu se stále stoupající vodou se už dostal do tří čtvrtin výšky pyramidy.

To bylo dobré, a současně špatné.

Dobré, protože byl blízko vrcholku.

Špatné, protože hladina vody se zvedala rychleji, než dokázal šplhat vzhůru, a to mu ještě zbývalo prolézt ramenem jeřábu k východu.

Zaťal zuby. Jako by ho celého ovládlo nekompromisní rozhodnutí.

Já tady rozhodně neumřu.

Ted' nemůžu přestat. Ted' přece nepřestanu.

Já se z toho musím dostat.

Jack chňapl po nejbližším chytu vytesaném do kamene a začal šplhat. Lezl, jak rychle jen mohl, a bojoval proti stoupající vodní hladině.

Než vyšplhá nahoru, voda vystoupí až nad něho.

Ale stejně lezl dál.

Všude vířila a šplouchala voda. Těsně kolem proplul obrovský sumec, cítil, že mu jeho bičíkovité vousy přejely po těle.

Na špičku pyramidy dorazil dlouho poté, co poslední šampion vyšplhal z jámy, přesně ve chvíli, kdy vrchol zaplavila voda. Nyní se celá dvanáctimetrová pyramida, která se ještě nedávno hrdě vypínala uprostřed jámy, ocitla pod hladinou.

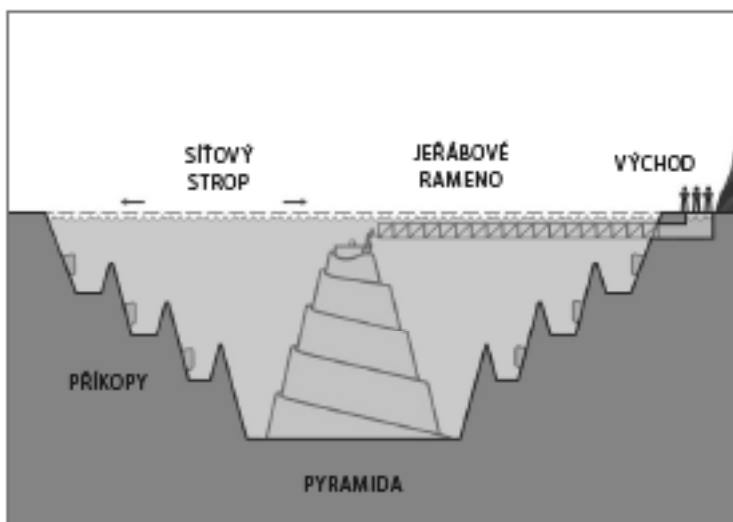
Jack zahlédl jen něco přes metr od sebe konec horizontálního jeřábového ramena, jež se táhlo k více než dvacet metrů vzdálenému východu z jámy. Těsně nad ním se prostíral síťový strop.

Vrhl se k ramenu jeřábu, zatímco nezadržitelně stoupající hladina zalila ocelovou konstrukci, polkla celý jeřáb a s ním i Jacka.

Při pohledu z balkonu pro diváky byla nyní celá okrouhlá jáma zaplněná vodou.

Připomínala dokonale kruhový bazén, jehož hladinu čerily mírné vlnky. Pod hladinou se proháněly stíny několika obludných sumců.

Oba Hádovi lovci, černý Chaos a bílý Strach, se směli vynořit vstupními brankami.

Hladina zůstávala nehybná.

Po Jackovi nikde nebylo ani stopy.

Jeřábové rameno se táhlo k jedinému otvoru vyruba-
nému v podlaze arény, který byl v té chvíli už také zaplněn
vodou. Připomínal zaplavenou šachtu.

Hádés na tento otvor zvědavě upíral zrak.

Zamklí diváci hleděli do stejného místa.

A s nimi i ostatní šampioni, promočení a těžce lapající
po dechu – pozorovali a čekali.

A z klece pro zajatce vysoko nad arénou všechno sledo-
vali se zatajeným dechem Lily, Alby i Nebeský drak.

Nic se tam nehnulo.

Vůbec nic.

Jack se neobjevoval.

A náhle ve výstupní šachtě zašplouchala voda a nad hla-
dinu se vynořila Jackova hlava.

Vyškrábal se ven po bříše, těžce oddychoval, zvracel
vodu a lapal po dechu, od hlavy po paty promočený
a z džínsů, trička i jediné, příliš velké boty stékala spousta
vody.

Překulil se na záda a lačně nasával vzduch.

„Pátý bojovníku!“ zavolal na něho Hádés z balkonu. „Jsi
poslední, kdo vyšel z jámy.“

Jack cítil, jak v něm chladne krev. Copak tohle všechno
přežil jen proto, aby mu teď odstřelili hlavu?

Hádés se usmíval.

„Ale další se z jámy nedostal vůbec, jeden z těch pový-
šených, zlatě označených minotaurů,“ řekl Hádés. „Takže
ty jsi sice vyšel ven poslední, ale neskončil jsi jako po-
slední při plnění tohoto úkolu. Vysloužil sis právo postou-
pit dál a pokračovat v Hrách.“

Usmál se na Jacka, ale zdálo se, že ho velmi potěšilo, jak se Jack vyděsil z možného konce.

Hádés se obrátil na vysokého muže se zrzavým strništěm na bradě, jenž svíral v rukou křišťálovou kouli.

„A ty, šampione, uveď své jméno a tým.“

Šampion si sejmul ochrannou přílbu, pod níž skrýval nakratičko oholené oranžové vlasy. Mluvil vybroušeným britským přízvukem. „Jsem major Gregory Brigham, Vaše Veličenstvo, od speciálních jednotek SAS Jejího Veličenstva. Zastupuji mocnou a slavnou říši Spasitele, království Země.“

Hádés řekl: „Zvítězil jsi při plnění Druhého úkolu, takže ti náleží tradiční odměna: můžeš získat všechno, co je v mé moci. Stačí, když to určíš.“

Major Brigham přikývl. Zdálo se, že si je té cti vědom.

Trhl bradou směrem k šampionovi, který stál vedle něho. Muž s oholenou hlavou na sobě měl polní uniformu amerického armádního rangera.

Brigham řekl: „Rád bych, abyste zabili tohoto pána, prosím.“

Jack zůstal úžasem bez sebe.

Slyšel dobře? Opravdu ten britský voják požádal, aby zabili muže, který stál vedle něho?

Hádés pokrčil rameny. „Staniž se.“

Kývl na Vacherona a ten stiskl tlačítko na dálkovém ovládání.

Blam!

Američanova hlava explodovala a bezhlavé tělo se zhroutilo na zem.

Zdálo se, že to vyděsilo jedině Jacka. Všichni ostatní kolem něho hrůznou událost přijali bez poznámek, jako by něco podobného očekávali.

V následující chvíli se do další sekce vlaku s klecemi vlil těžký proud horkého tekutého kamene a pohřbil všechna rukojmí, jež zřejmě patřila k mrtvému rangerovi.

Jakmile krutý obřad skončil, Vacheron se obrátil k divákům. „Druhý úkol proběhl a byl splněn. Necháme naše šampiony na chvíli vydechnout, aby si mohli ošetřit zranění a konzultovat se svými podpůrnými týmy, ne však dlouho. Čeká je Třetí úkol.“

Diváci aplaudovali.

Jack pocítil únavu a jako by celý zvadl.

Když Jack o několik minut později vstoupil do vagonu s rukojmími, Lily se mu s hlubokou úlevou vrhla kolem krku.

Oba psi zuřivě vrtěli oháňkami a skákali na něho. Roxy, černý malý pudl, tedy menší z nich, s neskrývanou radostí poštěkával.

Jack Lily objal, silně ji k sobě přitiskl a zavřel oči. Už to byla opravdu mladá dvacetiletá žena, štíhlá a krásná, s dlouhými havraními vlasy, snědou pletí a myslí ostrou jako břitva.

Zatímco ji objímal, podíval se po Albym.

„Tohle není žádný sen, co?“

„Sen určitě ne,“ opáčil Alby. „Ale ocitli jsme se v kraji za zrcadlem, na dně králičí nory, a určitě už nejsme v Kansasu.“

Alby už také nebyl tím klukem z minula. Tentam byl jedenáctiletý malý šprt, obrýlený a nedoslýchavý černoušek. Teď mu bylo jednadvacet, a i když pořád nosil brýle – elegantní a bez obrouček – a nenápadné naslouchátko, dorostl stejné výšky jako Jack.

Během posledních dvou ročníků střední školy dosahoval výjimečně dobrých výsledků, takže zamířil rovnou na Cal-

tech. Dočkal se skutečně zázračného úspěchu. Na vysoké škole pak doslova rozkvetl a začal hovořit tiše a sebejistě, jak to měl Jack rád.

Nebeský drak poplácal Jacka po rameni. Velký Novozélanďan s křovinatým plnovousem vrtěl hlavou. „Hádés? Podsvětí? Strašidelné týpky se zvířecími helmami? Co je tohle za místo, Jacku? A jak jsme se tady ocitli?“

DÍVKA JMÉNEM LILY

SIMPSONOVA POUŠŤ
AUSTRÁLIE

SIMPSONOVA POUŠŤ

AUSTRÁLIE

Během let následujících po roce 2008, kdy se jim podařilo zachránit svět, si všichni z Westovy rodiny užívali příjemného života.

Pro Jacka přišlo období klidu na zapadlé farmě jako na zavolanou; nejenže před nedávnem zjistil, že právě on je pátým z „pěti velkých bojovníků“ zmiňovaných ve starodávném proroctví, ale navíc v obrovitém podzemním chrámu pod Velikonočním ostrovem přežil děsivý boj na život a na smrt proti vlastnímu otci.

Dlouhé procházky každé ráno, poklidné čtení knihy nebo jízda v Land Cruiseru po nekonečných dálavách pouště ho blahodárně izolovaly od kataklyzmických událostí přicházejících s hrozícím koncem světa. Všechny tyto kratochvíle měl nesmírně rád.

Časté tvrzení válečných veteránů je očividně pravdivé: jakmile člověk okusil opravdový boj, který ho rozjařil přívalem adrenalinu, pak se buď úplně odřízne od světa, protože prostě všechny ty pitomosti víc nesnese, anebo se vypraví do další akce.

Pro Jackovu manželku Zoe to vyšlo víceméně nastejno. Seděli s Jackem u stolu, vychutnávali ranní kávu a pozoro-

vali slunce vycházející nad horizontem rovným jako deska. Ovšem, aby se učinilo zadost pravdě, Zoe možná bažila po dobrodružství ještě víc než Jack – milovala výlety za starými přáteli, aby se podívala, jak pokročili s archeologickými vykopávkami v odlehlých lokacích, nebo jak jim jdou speciální semináře pořádané elitními muzei na celém světě.

Jejich adoptivní dcera Lily vnímala život zcela jinak: dospěla.

Během překotných událostí roku 2008 jí bylo jedenáct. A po čem zatouží jedenáctiletá dívka poté, co pomohla zachránit svět? Pochopitelně po štěněti.

A tak se dohodli na výletu do Adelaide, kde Jack, Zoe a Lily navštívili útulek pro opuštěné psy.

Lily se na první pohled zamilovala do stydlivé labradorky jménem Ash. Toto mírné zvíře vyřadili ze školy pro slepecké psy, protože se nejevilo dostatečně asertivní, a když se jeho pitomí majitelé náhle rozhodli odstěhovat do zámoří, odložili je v útulku cestou na letiště.

Hned při první návštěvě se Lily s Ash mazlila, jako by to byl plyšový medvídek. „Tohle je ona,“ prohlásila.

Tím by to skončilo, kdyby při odchodu z útulku Jack neucítil, že ho něco tahá za nohavici.

Otočil se. U nohou mu seděl černý pudl, vysoký tak k jeho kolenům, tlapkou mu jemně šťouchal do nohy a upíral na něho prosebný pohled.

Jedna z žen pracujících v útulku se k nim rozběhla. „Omlouvám se, pane. Ona je hotový artista, pokud jde o útky.“

Jack pohlédl na fenku.

Ta mu oplácela pohled a neuhnula očima ani o fous.

Žena se ji pokusila chytit, ale pudl před ní nečekaně odskočil, podklouzl jí pod rukama a pelášil do bezpečí. Jack se za ním díval a všiml si, že při každém kroku maličko kulhá.

Když se zadíval pozorněji, viděl nějakou deformaci na levé přední tlapce – připadala mu podivně zkrivená.

Žena po několika pokusech konečně černou fenku chytila. „Omluvte mě, jen ji vrátím do její kle...“

„Moment,“ přerušil ji Jack. „Co se jí stalo s nohou?“

„Tuhle malá Roxy si spokojeně žila na předměstí, ale jednoho odpoledne se dva pitbulové, které choval soused, podhrabali pod plotem a napadli ji. Strašně ji zřídili, skoro ji přetrhli vejpuř. Zlomili jí nohu, rozervali jí krk. Ale Roxy bojovala a bránila se jim, dokud konečně někdo nepřiběhl.“

Když ji přivezli k nám na kliniku, byla celá zalitá krví. Vypadala, jako by prošla mlýnkem na maso. Mysleli jsme, že ani nepřežije noc, a když ji její majitelé viděli ležet na operačním stole jako kňučící zkrvavenou trosku, tak řekli, že už ji nechtějí. Jejich osmiletá dcera, jak říkali, by nechtěla *polámaného* psa.

No, zalátali jsme ji, jak to šlo, a čekali jsme, jestli se z toho vzpamatuje. Do týdne už se nejspíše stavěla na nohy. Za tři týdny chtěla, abych jí házela míček, jako by se jí nikdy nic nestalo.“

Jack se usmál a zacitoval: „*Ještě jsem neviděl divokého tvora, aby litoval sám sebe.* To řekl D. H. Lawrence. A zrovna to se mi na psech líbí. Ti vůči sobě žádnou lítost necítí.“ Přeskočil pohledem z pokřivené Roxyiny nožky na svou umělou levou paži.

Jackovi za zády vrhla Lily na Zoe tázavý pohled.

Zoe pokrčila rameny, jako by říkala: *Netuším, kam tím míří.*

Pak se Jack znovu zasmál a navrhl: „Co kdybychom si vzali i Roxy?“

A tak se život na farmě pozměnil díky dvěma čiperně poskakujícím psům.

Lily milovala Ash: hrála si s ní, krmila ji, nechala ji spát ve své posteli.

A pokud jde o Roxy, ta *zbožňovala* Jacka. Znamenal pro ni celý svět. Na ničem jiném jí nezáleželo. Ať řídil Land Cruiser, nebo si četl v pracovně, neustále se mu držela po boku. Následovala ho všude a často uběhla několik kilometrů, než ho objevila někde na farmě. Nadto byla výjimečně chytrá a velmi ráda se učila nové věci. Jack ji naučil hrát mrtvou, dávat mu pac, a dokonce mu nosit trepky.

Je třeba připustit, že Jackův sokol Horus utrpěl kvůli psům menší otřes.

Postarší pták je toleroval přibližně tak, jak mladá slečna toleruje malého bratříčka. Horus často sedával na opěradle Jackovy židle a pečlivě ignoroval Roxy, když malá černá fenka poskakovala kolem a žadonila, aby si s ní hrál.

Když měl Horus pudla plné zuby, slétl na podlahu, vzal do zobáku fenčin oblíbený růžový tenisový míček a vynesl ho na polici s knihami, kam se Roxy nemohla za žádnou cenu dostat, a nezbývalo jí než jen žalobně štěkat. V těch chvílích se Jack usazený u stolu, kde mu žádné ze zvířat nevidělo do obličeje, pobaveně usmíval.

Lily a Alby zůstali přáteli, i když dorůstali v teenagery, přesto Jack viděl, že dospívají každý jinak.

Především se věnovali velmi odlišnému univerzitnímu studiu. Alby nastoupil na Kalifornský technologický institut v Pasadeně nedaleko Los Angeles, nejprominentnější světovou školu v oboru astrofyziky. Odtud vyšly projekty jako Mars Rover nebo Hubbleův teleskop a vyučovali zde nejméně čtyři nositelé Nobelovy ceny za fyziku – to bylo pro Albyho nejdokonalejší působiště, jaké si mohl přát.

Pro některé jeho spolužáky, experty na matematiku s pramalým zájmem o něco tak obyčejného jako dějiny, znamenalo menší šok, když Alby absolvoval na Státní univerzitě v Coloradu postgraduální studium v oboru starověké historie a mytologie. Jeho spolužáci se k mytologii nejvíc přiblížili hraním počítačové hry *World of Warcraft* nebo četbou *Pána prstenů*.

„Já mám prostě historii rád,“ říkal jim trochu záhadně. „Člověk nikdy neví, kdy se mu i v moderní době mohou hodit staré dějiny.“

Lily naopak, přestože byla nepochybně nadaná a bystrá, střední škola k univerzitnímu studiu nijak zvlášť nemotivovala.

Jack si říkal, že to nemusí být vůbec na škodu.

Poučila se také o tom, jak se chovají děti a normální lidé; jak dokážou být laskaví, a jindy zase protivní. Dožíralo ji, když viděla, že jiná děvčata dokážou být velmi zlá, a nejednou si Jackovi stěžovala: „To jsme zachraňovali svět kvůli lidem, jako jsou *tihle*?“

Jack se jen smutně usmíval. „Lidé jsou většinou dobří, děvenko. Každý koneckonců – a to platí pro všechny lidi na světě – musí být pravdivý sám k sobě. Když se podíváme do zrcadla, mělo by se nám líbit, co vidíme.“

Po skončení střední školy Lily nastoupila rovněž na americkou univerzitu, ovšem ve Stanfordu, kde se věnovala starověkým dějinám a studovala několik starověkých jazyků. Nikomu neprozradila, že patří k 5 000 let starému egyptskému rodu, z něhož pocházeli významní věštcí, a že má dar neobyčejné schopnosti – čist super starobylý jazyk, Thovtovo slovo, což jí velice významně pomáhalo při studiu.

Stanford leží jižně od San Franciska, kam to Alby z Los Angeles neměl daleko, a Jacka potěšilo, že ti dva i nadále udržují kontakt.

Ovšem Stanford nebyl totéž co Caltech.

Stanford ležel přímo na okraji Křemíkového údolí, patřil do spolku elitních univerzit Ivy League a překypoval nadanými a bystrými studenty. Studovalo tam také velmi mnoho privilegovaných teenagerů z nejbohatších rodin.

Lily se spřátelila se studenty, jejichž rodiče patřili mezi multimilionáře, i některými extrémně bohatými spolužáky z nejmajetnějších rodin světa.

Hodně blízký vztah navázala s příjemným mladíkem, který nedávno oslavil dvacetiny a patřil právě do téhle party. Jmenoval se Dion de Saxe.

Několikrát si dali schůzku a Lily se do něho zakoukala.

Při jednom z videorozhovorů Jackovi řekla, že Dion patří k materiálu, z něhož by mohl vzejít její nápadník.

Kriste pane, pomyslel si Jack. Dost hrozné bylo, že jeho děvčátko chodí na schůzky. Ale mít nápadníka...

Jak se ukázalo, Dion byl potomkem velmi starého a bohatého francouzského rodu. Jack se s mladíkem setkal, když jednou projížděl přes Stanford. Pohledný, pěkně stavěný, s hranatou čelistí, havraními vlasy a samozřejmě sebedůvěrou člověka, který vyrůstal, aniž by po něčem musel toužit.

Nervózní Lily je představila. „Dione, tohle je můj táta, Jack West.“

„Moc rád vás poznávám, Jacku,“ prohlásil Dion familiárně, když si potřásli rukama. „Slyšel jsem toho o vás pekelně moc.“

Jacku? zarazil se Jack v duchu.

Všiml se, že po něm Lily střílila polekaným pohledem. Taky si toho všimla.

Jack si říkal, kampak se asi podělo staré dobré „*Jsem moc rád, že vás poznávám, pane. Je to pro mě čest, že se smím scházet s vaší dcerou.*“

Nechal to být.
Dnešní mládež.

Když se tak vzalo všechno kolem dokola – nehledě na psy a nápadníky –, život ubíhal docela příjemně.

A potom nadešel den, kdy mu zavolal generál Eric Abrahamson a pozval ho na základnu Pine Gap.

□ □ □

„Jacku, tady Eric Abrahamson,“ ozval se z telefonu známý hlas. „Narazili jsme na něco, co si nedovedeme vysvětlit, ale s čím bys nám mohl pomoci.“

„Kde?“

„V Pine Gap.“

„Kdy?“

„Nejlépe hned.“

„O co jde?“

„Našli jsme divnou skvrnu.“

Dílem náhody tenhle telefonát přišel v průběhu univerzitních prázdnin a Lily i Alby byli zrovna na farmě. A tak je vzal s sebou. Jack také kontaktoval Medvídka Pú a Dlouhého – své věrné průvodce z několika dřívějších akcí. Měli se s ním setkat na základně Pine Gap.

Zoe s nimi však nejela. Dva dny předtím ji odvolali, a jako z udělání zrovna až k Mariánskému příkopu u filipínského pobřeží. Vyžádali si ji dva dobří přátelé, Lachlan a Julius Adamsonovi, velice chytrá, pihovatá jednovaječná dvojčata, která se rovněž účastnila jejich předešlých výprav.

Adamsonovi tam pracovali se svým americkým kolegou, věhlasným oceánografem a geofyzikem profesorem Davidem Blackem, odborníkem na hlubokomořský život a hydrotermální vývěry na oceánském dně. Během prací

s Blackem v Mariánském příkopu, nejhlubším místě planety, něco objevili.

Dvojičata poslala Jackovi a Zoe kódovanou zprávu: *Je tady něco, co by tu být nemělo: kamenná konstrukce připomínající bránu a na ní text v Thovtově slovu.*

Zoe už se nemohla dočkat, až se zase pustí do něčeho dobrodružného, a odletěla za nimi na výzkum, takže Jack zůstal s dětmi na farmě sám, aniž by se nadál, že krátce nato povolají i jeho.

A tak, když Zoe pracovala ve vodách západního Pacifiku, odletěl Jack s Lily a Albym do Pine Gap černým tryskáčem *Nebeský bojovník*, který vyrobili v Rusku a připomínal letoun Concorde. Pilotoval Nebeský drak.

Po krátkém letu stroj přistál na odlehlé základně kus od Alice Springs, v pustém srdci Austrálie.

Jack vystoupil z *Nebeského bojovníku* na přistávací dráhu, jež sloužila pro potřeby základny, ustrojený mírně řečeno ležerně.

Nad černým asfaltem vzletové dráhy se v pouštním vedru tetelil vzduch.

Lily, Alby a psi vyskočili z letounu hned po něm. Nebeský drak jako obvykle zabručel, že zůstane u letadla, protože se musí podívat na pár věcí.

Pak se setkali s generálem Abrahamsonem a jeho nastávajícím náhradníkem generálem Beardem, kteří je zavedli do nitra základny.

Pine Gap platí za velice utajené místo, tak tajné, že jen málo lidí ví, co se tam ve skutečnosti děje.

Někteří tvrdili, že jde o odposlouchávací stanoviště. Jiní měli za to, že je základna vybavena špičkovým technic-

kým zařízením pro sledování satelitů. Pak tu byli další, podle kterých se v podzemí základny skrývá obří iridiová anténa, zanořená hluboko do zemského nitra, jež dokáže zachytit i nejslabší otřes; pořízené záznamy pak pomáhají Spojeným státům (jimž základna patří) určit kterékoli místo na světě, kde došlo k testu jaderné zbraně.

Jack, který právě vstoupil do vysmýčených a klimatizací ochlazených vnitřních prostor základny, dobře věděl, co zde opravdu je.

Totíž všechno to, co už bylo vyjmenováno, plus ještě jedna věc.

V Pine Gap působilo středisko pro shromažďování a vyhodnocování dat získaných teleskopickým systémem SKA.

SKA je zkratkou výrazu Square Kilometre Array, tedy anténa o ploše čtverečního kilometru, ovšem lidé občas poněkud tautologicky používají označení „anténa SKA“. Jde o soustavu radioteleskopů v Africe a Austrálii, které po vzájemném propojení prostřednictvím složitých počítačových algoritmů poskytují nejpodrobnější obrazy hvězd a hvězdokup v dějinách astronomie.

SKA ve skutečnosti produkovala tak obrovské kvantum informací, že k jejich zpracování bylo třeba postavit množství počítačů, které každý *den* zpracovaly víc informací, než projde celým internetem za *rok*.

Šlo o obří projekt a také maximálně utajovaný. Podle informací předaných světovým médiím neměl být provoz SKA zahájen dřív než v roce 2020, ovšem Jack věděl, že to není pravda. Systém už fungoval.

Když prošli vstupním atriem základny, zastavil se generál Abrahamson v klimatizované čekárně.

„Obávám se, že děti a psi budou muset počkat tady. Půjde o tajné informace.“